

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται από τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και από τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη, η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή οποιοδήποτε μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση, και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό, σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ

Η πυξίδα των ονείρων

μυθιστόρημα

Η ΠΥΞΙΔΑ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ

Αλέξανδρος Ακριτίδης
e-mai: alexandros@apostaktirio.gr

επιμέλεια κειμένου:
Πλάτων Μαλλιάρκας

διορθώσεις κειμένου:
Παναγιώτης Αποστολάτος

σχεδιασμός εξωφύλλου:
Βιβλιοτεχνία

© 2011 εκδόσεις ΙΒΙΣΚΟΣ
Ηροδότου 31, 15122 Μαρούσι
τηλ: 210 8021333 - φαξ: 211 0135560
<http://www.iviskospublications.gr>
e-mail: info@iviskospublications.gr
ISBN 978-960-99929-3-0

εκδόσεις ΙΒΙΣΚΟΣ

*Το βιβλίο αυτό είναι αφιερωμένο
στη σύζυγό μου, Ελένη,
που μου στάθηκε αμέριστα
σε κάθε μου βήμα,
και στα δυο υπέροχα παιδιά μου,
τον Θοδωρή και την Άννα-Μαρία.*

I

Μεσημέρι είκοσι Αυγούστου και η Ελλάδα έβραζε υπό την επήρεια του καύσωνα. Είχαμε μπει στον εικοστό πρώτο αιώνα και οι κλιματικές αλλαγές γίνονταν ολοένα και περισσότερο αισθητές στις μεσογειακές χώρες, κάνοντας την κατάσταση αφόρητη. Έπρεπε όμως να τελειώσουμε με αυτή τη μετακόμιση. Να συμμαζευτούμε και να είμαστε έτοιμοι για τη νέα εργασιακή χρονιά που ξεκινούσε από τον Σεπτέμβριο.

Το φορτηγό με όλο το νοικοκυριό μας συσκευασμένο σε χάρτινες κούτες μόλις είχε φτάσει. Ευτυχώς που η Εύα ήταν αρκετά οργανωτική και είχε σημειώσει πάνω σε όλες τις κούτες το περιεχόμενό τους με μαρκαδόρο. Μαχαιροπήρουνα, σεντόνια, απορροπαντικά, χειμωνιάτικα ρούχα...

Με ένα γρήγορο σάλτο ο καλοθρεμμένος οδηγός της μεταφορικής εταιρείας κατέβηκε από το φορτηγό, ενώ από την άλλη πόρτα ξεπήδησαν δυο αλλοδαποί εργάτες τους οποίους είχε μαζί του για το κουβάλημα. Βλέποντάς τους η γυναίκα μου βγήκε ευθύς έξω από το νέο μας σπίτι για να τους προσφέρει ένα δροσερό αναψυκτικό.

Το ξεφόρτωμα δεν κράτησε πολλή ώρα, αφού ήμασταν αρκετά άτομα για τη δουλειά. Ο οδηγός ομολογουμένως δεν κουράστηκε ιδιαίτερα, αν και άλλα είχε υποσχεθεί στην τηλεφωνική μας συμφωνία. Εγώ πάντως του έδωσα τα συμφωνηθέντα κι έπειτα αποχώρησε για τη Θεσσαλονίκη όπου έδρευε η εταιρεία του.

Για μια ακόμα φορά αντικρίζαμε το ίδιο θέαμα, αμίλητοι και κουρασμένοι. Τους καταβεβλημένους και ιδρωμένους εαυτούς μας ανάμεσα σε δεκάδες κουτιά και έπιπλα, αραδιασμένα όπως όπως στο πάτωμα. Όμως δεν μπορούσαμε να κάνουμε διαφορετικά. Αυτή ήταν η ζωή μας. Η ταλαίπωρη ζωή δυο δασκάλων, η οποία δεν είχε βρει ακόμα την ισορροπία της. Είχαμε ήδη κλείσει πέντε χρόνια συνυπηρετώντας σε διάφορες περιοχές της χώρας. Οι μετακινήσεις αυτές δεν μας είχαν επιτρέψει ακόμα να κάνουμε θρησκευτικό γάμο, κι έτσι είχαμε προσωρινά αρκεστεί σε έναν απλό πολιτικό. Το είχαμε αποφασίσει όμως πως όταν θα παίρναμε μετάθεση στην Κρήτη θα κάναμε και τον θρησκευτικό. Απλώς έπρεπε, ως νέοι εκπαιδευτικοί, να συμπληρώσουμε κάποια μόρια ώστε να καταφέρουμε να τοποθετηθούμε στον τόπο επιθυμίας μας, πιθανώς οριστικά.

Αυτή τη χρονιά μάς είχαν στείλει στο όμορφο Λιτόχωρο, κάτω από την επιβλητική σκιά του Ολύμπου, η οποία ωστόσο δεν μπορούσε να μας προφυλάξει από την άنيση επίθεση της ζέστης. Η καταγωγή μας ήταν από την Κρήτη. Εκεί γνώρισα τη γυναίκα μου κι εκεί την παντρεύτηκα. Ξέραμε όμως πως αυτά τα πρώτα χρόνια της συμβίωσής μας δεν θα ήταν στρωμένα με ροδοπέταλα. Περάσαμε πραγματικά πέντε όμορφα, αλλά συνάμα ταλαιπωρημένα χρόνια, με άλλες τρεις μεταθέσεις. Έβρος, Γιάννενα, Κέρκυρα και τώρα Λιτόχωρο. Νιώθαμε όμως πως οι κόποι και οι θυσίες μας πλησίαζαν προς το τέλος τους. Κάπου κρυφά μέσα μας πιστεύαμε πως τον επόμενο χρόνο θα πηγαίναμε τελικά στον τόπο μας, τα Χανιά.

Είχε αρχίσει να σουρουπώνει και ο φίλος μου ο Κώστας άναψε στην αυλή ένα τελευταίο τσιγάρο πριν φύγει. Είχαν μείνει μόνο λίγα μικροέπιπλα έξω για να κουβαλήσουμε. Ο Κώστας ήταν ο καλύτερός μου φίλος. Στρατιωτικός, από τα Χανιά κι αυτός, υπηρετούσε στα τεθωρακισμένα στο Λιτόχωρο. Ίσως και να ήταν ένας από τους λόγους που βρεθήκαμε σ' αυτήν την πόλη, μιας και την είχαμε δηλώσει ως τρίτη επιλογή προτίμησης πριν βγουν οι μεταθέσεις. Θέλαμε τουλάχιστον να έχουμε έναν φίλο κοντά μας στο νέο μέρος που θα μας έστελναν.

Η αλήθεια είναι πως η Εύα δεν ήταν και τόσο εξοικειωμένη με την ιδέα να μετακομίσουμε στο Λιτόχωρο. Ήταν από την αρχή αρκετά αρνητική με κάτι τέτοιο. Το θεωρούσε κατά βάθος ένα μικρό επαρχιακό μέρος και,

όπως ισχυριζόταν, δεν είχε συμβιβαστεί ποτέ με τις νοστροπίες των χωριών. Προτιμούσε τη θορυβώδη ζωή της πόλης, με τη λογική ότι εκεί μπορείς να κάνεις ό,τι θέλεις χωρίς να σε ξέρει κανείς. Να ξενυχτήσεις διασκεδάζοντας, να μαλώσεις χωρίς να φοβάσαι αν θα ακουστείς, να ντυθείς όπως θέλεις, χωρίς ποτέ να δίνεις λογαριασμό σε κανέναν! Εγώ απεναντίας το έβλεπα από τελείως διαφορετική σκοπιά και κυρίως με τα δικά μου επαγγελματικά κριτήρια. Πίστευα πως τα παιδιά της επαρχίας ήταν πιο αθώα, φρόνιμα και συνεργάσιμα, έχοντας απλά τον απαιτούμενο χρόνο και χώρο για να εκτονώσουν τα παιδικά τους ένστικτα. Δεν κατέκρινα τα παιδιά των πόλεων, όμως έμοιαζε λογικότερο να ήταν πιο ζωηρά μένοντας κλεισμένα στα απάνθρωπα κελιά που ο σύγχρονος άνθρωπος ονομάζει διαμερίσματα.

Η Εύα παρ' όλα αυτά δεν συμεριζόταν τις απόψεις μου. Το μόνο που την ενδιέφερε ήταν να τελειώσει το διδακτικό έτος και να φύγουμε. Μου είχε βάλει στην κυριολεξία το μαχαίρι στο λαιμό. Ένας χρόνος εκεί θα ήταν υπεραρκετός! Μετά θα έπρεπε να κινήσω γη και ουρανό για να φύγουμε! Ειδάλλως, όπως έλεγε μεταξύ σοβαρού και αστείου, θα έφευγε μόνη της!

Το σπίτι αυτό μάς το είχε βρει ο Κώστας φάχνοντας πραγματικά για μεγάλο διάστημα, μην έχοντας εντοπίσει κάτι καλύτερο. Εμένα πάντως δεν με ενοχλούσε καθόλου που βρισκόταν σε μια απόμερη και ήσυχη πλαγιά του βουνού, στην άκρη της πόλης. Μόνο ένα παλιό πέτρινο σπίτι υπήρχε ακριβώς δίπλα μας, ενώ μερικές ακό-

μα μονοκατοικίες φαίνονταν αρκετά πιο χαμηλά, στους πρόποδες της μεγάλης ανηφόρας που οδηγούσε στη γειτονιά μας.

Ο Κώστας πέταξε το μισοτελειωμένο του τσιγάρο στο δρόμο και άρχισε να μαζεύει κλειδιά, τσιγάρα και ποτοφόλι από το τραπεζάκι της βεράντας.

«Δε μου λες, Μιχάλη, της άρεσε της Εύας το σπίτι ή όχι;»

«Γιατί να μην της άρεσε; Μήπως τα άλλα που μέναμε ήταν καλύτερα;»

«Δεν ξέρω. Απλά μου φάνηκε λίγο αγχωμένη, γι' αυτό σου το λέω. Μήπως φοβάται επειδή το μέρος είναι λίγο ερημικό;»

«Μη δίνεις σημασία, είναι κουρασμένη. Τέταρτη μετακόμιση σε πέντε χρόνια. Μόνο στα Γιάννενα είχαμε κλείσει διετία. Δεν τρελαίνεται κιόλας με την ιδέα να μείνουμε στο Λιτόχωρο, αλλά τι να κάνει; Μπορεί και διαφορετικά;»

«Πάντως μπορούμε να ψάξουμε και για άλλο σπίτι, αν θέλεις. Απλώς τώρα πλακώσανε όλοι οι στρατιωτικοί και δεν έμεινε τίποτα μέσα στην πόλη. Αν ερχόσασταν λίγο νωρίτερα, ίσως να βρίσκαμε κάτι άλλο».

«Έλα, βρε Κώστα, δεν πειράζει. Εξάλλου εμένα προσωπικά δεν μου αρέσει η πολυκοσμία. Το ξέρεις! Προτιμώ να έχω την ησυχία μου!»

Καθώς κουβεντιάζαμε, ακούστηκε να ανοίγει η πόρτα του διπλανού σπιτιού. Ήταν ένα πέτρινο, παλιό διώρο-

φο αρχοντικό, που δεν έμοιαζε ωστόσο να βρίσκεται και στην καλύτερη κατάσταση. Σαν άρχισε να κινείται η βαριά ξύλινη εξώπορτα, ο θόρυβος που έκανε επισκίασε τα πάντα! Ήταν στ' αλήθεια τόσο εκνευριστικός! Ένα μακρόσυρτο τρίξιμο που σε χτυπούσε στα μηλίγγια! Γυρίσαμε ταυτόχρονα το κεφάλι για να δούμε κάποιον από τους νέους μας γείτονες. Μα τότε, προς μεγάλη μας έκπληξη, ξεπρόβαλε ο πειρασμός σε όλο του το μεγαλείο! Μια ψηλή εντυπωσιακή κοπέλα με ανακατεμένα από τη θάλασσα μαύρα μαλλιά και σέξι μαγιό. Ευτυχώς είχε τυλίξει ένα πολύχρωμο παρεό στη μέση της, γιατί ειδάλλως θα μας έκοβε το αίμα!

«Κοίτα σε τι γειτονιά σ' έφερα, Μιχαλάκη!»

«Αυτά πάνε για μένα τώρα! Παντρεμένος άνθρωπος είμαι!»

Ενώ συνεχίζαμε να την κοιτάμε διακριτικά και ο Κώστας άναβε και πάλι τσιγάρο, αυτή άπλωσε σε ένα παλιό σχοινί, στερεωμένο σε δυο πασσάλους, δυο πετσέτες θαλάσσης για να στεγνώσουν. Το Λιτόχωρο απείχε από τη θάλασσα μόλις πέντε λεπτά και ιδιαίτερα τα καλοκαίρια αποτελούσε τον συχνότερο προορισμό για τους κατοίκους της περιοχής και όχι μόνο. Ήταν προφανές πως η όμορφη κοπέλα είχε μόλις επιστρέψει από την παραλία.

«Άσε με εμένα και κοίτα να βρεις καμιά καλή κοπέλα να παντρευτείς, Κωστάκη μου!»

«Όσο, Μιχάλη μου, υπάρχουν τέτοιες θεές στην πλάση, τόσο δυσκολότερο είναι να το πάρω απόφαση. Πώς να ζήσω με μία γυναίκα μόνο;»

«Να πας στη Σαουδική Αραβία τότε, για να παντρευτείς καμιά δεκαριά!»

«Με δουλεύεις, βρε Μιχάλη;»

«Εμ, τι άλλο να σου πω; Εσύ δεν τρώγεσαι με τίποτα!»

Η εντυπωσιακή μελαχρινή κοπέλα, κουνιστή και λυγιστή, κατευθύνθηκε πάλι προς τα μέσα. Με μία φινετσάτη, αλλά συνάμα πονηρή κίνηση, τίναξε προς τα πίσω τα μαλλιά της και μας κρυφοκοίταξε με ένα λάγνο χαμόγελο. Σίγουρα δεν ήταν η ιδέα μας! Ήμασταν βέβαιοι γι' αυτό που είδαμε και ως άντρες δεν το αφήσαμε να περάσει ασχολίαστο!

«Την είδες; Όλες ίδιες είναι, Μιχάλη μου! Μην έχεις καμιά αμφιβολία! Τους αρέσει να τις προσέχουν. Μου φαίνεται, φιλαράκι, πως κάθε μέρα εδώ θα με έχεις! Θα πίνουμε καφεδάκι στην αυλή σου!»

«Άσε τις βλακείες, Κώστα! Μπορεί να είναι παντρεμένη γυναίκα.»

«Και τι έγινε; Μήπως απαγορεύτηκε το οφθαλμόλουτρο και δεν το έχουμε μάθει;»

Ακούγοντας τους «ύποπτους» ψιθύρους μας, βγήκε και η Εύα από το σπίτι για να δει τι συνέβαινε.

«Τι έγινε, άντρες; Τελειώσατε το κουβάλημα κι αρχίσατε το κουτσομπολιό; Άντε να φέρετε και τα τελευταία πράγματα μέσα, γιατί νυχτώνει.»

Το σύντομο αλλά συνάμα ευχάριστο διάλειμμα είχε τελειώσει άδοξα και έπρεπε πλέον να συνεχίσω μόνος μου καθώς ο Κώστας θα έφευγε για κάποιο ραντεβού.

Πάντως η εμφάνιση της όμορφης γειτόνισσας έμοιαζε αρκετά «ευεργετική» για την περαιτέρω διαβίωσή μας σε εκείνη την ερημική γειτονιά! Μια όμορφη ύπαρξη σίγουρα θα ανέδιδε μια μεγαλύτερη αίσθηση αισιοδοξίας για τις μέρες που θα έρχονταν... Για την Εύα όμως θα ίσχυαν άραγε οι ίδιες προϋποθέσεις;

II

Το επόμενο πρωί άφησα την Εύα να καθαρίσει το σπίτι και κατέβηκα στο κέντρο της πόλης για να ψωνίσω μερικά πράγματα. Μόλις τελείωσα τις δουλειές μου πήγα να συναντήσω τον Κώστα, ο οποίος είχε πάρει ολιγοήμερη άδεια και περιφερόταν από καφετέρια σε καφετέρια. Ήταν τόσο κοινωνικό άτομο, που σε έναν περίπου χρόνο τον είχε μάθει όλο το Λιτόχωρο! Έχοντας μεγάλη ευχέρεια στο λόγο έκανε πολύ εύκολα φιλίες, αλλά η «ειδίκευσή» του ήταν να αλλάζει τις γυναίκες σαν τα πουκάμισα! Δεν τον εξέφραζαν οι δεσμεύσεις, όπως έλεγε. Το χρονικό όριό του για μια σχέση ήταν το πολύ οι δυο μήνες! Μετά βαριόταν και αναζητούσε ξανά νέες περιπέτειες!